

Arrest

nr. 188 809 van 22 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 december 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 17 oktober 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier op 25 oktober 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 9 februari 2017.

1.3. Op 17 februari 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Ammi Moussa, wilayat Relizane. U heeft tot 2005 gestudeerd doch u heeft uw bacculaureaat niet afgerond. Hierna werkte u op de landbouwgronden die uw familie toebehoren. In 2005 werd u voor het eerst opgeroepen voor uw legerdienst. Op 30 mei 2009 kreeg u opnieuw een oproepingsbrief waarmee u zich bent gaan aanbieden bij het rekruteringsbureau. U verklaart toen uw originele Algerijnse identiteitskaart te hebben ingeleverd. Uw ouders zijn ziek waardoor uw oudste broer M.(...) zich over hen ontfermde. U woonde samen met uw ouders, uw oudste broer M.(...) en uw zussen H.(...) (zij is sinds 2010 gehuwd en woonachtig in Bouira), N.(...) en K.(...) (zij verblijft actueel in Frankrijk bij familie). Uw zus B.(...) N.(...) (NN: X) leeft sinds lang in België via een huwelijk met een Algerijn genaamd H.(...) B.(...). Uw broer B.(...) B.(...) (O.V. : X) is in 2007 omwille van economische en familiale redenen uit Algerije vertrokken richting België. U verklaart dat hij een statuut heeft dat jaarlijks verlengd wordt.

Op 18 december 2009 bent u samen met uw vader, B.(...) M.(...) (O.V. X), legaal naar België gereisd en dit via een ten lastenneming van uw zus N.(...). U verklaart dat uw vader actueel een statuut heeft van vijf jaar. Uw visum was geldig tot 9 februari 2010. U verklaart nooit naar Algerije te zijn teruggekeerd. U heeft vanaf het verlopen van uw visum geen stappen ondernomen om uw verblijf in België te laten legaliseren. Er werd u meegedeeld dat u enkel uw verblijf kan regelen via een huwelijk.

Op 23 januari 2014 kreeg u opnieuw een oproepingsbrief voor uw legerdienst. U bent op 17 maart 2014 een verklaring op eer bij het Algerijnse consulaat in Brussel gaan afgegeven. Hierin vermeldt u dat u sinds 18 december 2009 tot op heden in België verblijft en verwijst u naar de neergelegde stukken als bewijs van uw verblijf in België. U heeft dit attest afgegeven in de hoop dat de autoriteiten niet meer bij uw moeder in Ammi Moussa zouden langskomen. U verklaart dat desondanks dit attest de gendarmerie is blijven langskomen, zij het zonder enig officieel document af te geven aan uw moeder. U heeft uiteindelijk op 17 oktober 2016 asiel aangevraagd omdat u een rij mensen voor het WTC gebouw zag aanschuiven. Na inlichtingen te hebben ingewonnen, besloot u ook uw kans te wagen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende stukken neer: uw origineel paspoort, uw origineel rijbewijs, een kaart uitstel van het leger omwille van studies geldig tot 2004, een oproepingsbrief voor het leger dd. 2005, een oproepingsbrief voor het leger dd. 2009, een oproepingsbrief voor het leger dd. 2014, een verklaring op eer dd. maart 2014 als bewijs van verblijf in België en een vaststelling van het overlijden van uw oom opgesteld door de gendarmerie in 2000.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

U baseert uw asielrelaas op het feit dat u Algerije in 2009 heeft verlaten om uw legerdienst niet te moeten vervullen (CGVS, p. 6). Tot op heden vreest u om bij terugkeer naar Algerije veroordeeld te worden en vervolgens alsnog verplicht te zullen worden uw legerdienst uit te voeren (CGVS p. 7). U legt verschillende oproepingsbrieven neer, namelijk één dd. 2005, één dd. 2009 waarna u zich zou zijn gaan aanbieden en één dd. 2014 (CGVS, p. 2). U bent na het ontvangen van de oproepingsbrief dd. januari 2014 naar het Algerijns consulaat gegaan om een verklaring af te leggen dat u in België verblijft zodat de gendarmerie uw mama niet meer zal lastigvallen (CGVS, p. 5). U beweert dat desondanks de gendarmerie is blijven komen, zij het zonder enig officieel document (CGVS, p. 5). U haalt aan dat u uw legerdienst niet wil doen omdat uw oom in 2000 gedood is toen hij als taxichauffeur militairen vervoerde alsook werd u opgeroepen om gestationeerd te worden in bergachtige gevaarlijke regio's (CGVS, p. 2). Tot slot haalt u ook aan dat er binnen het leger zelf veel wantoestanden zijn zoals verkrachtingen van rekruten (CGVS, p. 7). Er dient echter te worden vastgesteld dat volgens informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat u gezien uw leeftijd (ouder dan 30 jaar) recht hebt op vrijstelling van legerdienst. Dit is het gevolg van een presidentieel decreet dd. 23 december 2014. Hiermee geconfronteerd stelt u slechts 'als ze je meerdere convocaties opsturen dat wordt er uiteindelijk een opsporingsbevel rond gestuurd'(CGVS, p. 5), een antwoord dat voorbij gaat aan de informatie met dewelke u werd geconfronteerd.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat uw initieel doel om Algerije in 2009 te verlaten het niet hoeven te vervullen van uw legerdienst was (CGVS, p. 6), waardoor uw laattijdige asielaanvraag toch wel heel opmerkelijk is. U verklaart met de kopie van uw oproepingsbrief dd. 2009 naar België te zijn gereisd (CGVS, p. 6). Niettemin heeft u nooit bescherming gevraagd aan de bevoegde Belgische instanties. Het feit dat u niet op de hoogte was van de asielprocedure tot op die dag in oktober 2016 (CGVS, p. 5) is niet geloofwaardig temeer uw andere familieleden wel hun verblijf via elk hun eigen weg/procedure hebben kunnen regelen (CGVS, pp. 4 en 5). Daarenboven kan er toch vanuit worden gegaan dat u alles in het werk zou hebben gesteld zich hieromtrent te informeren moest uw vrees dusdanig groot zijn. Het gegeven dat u nooit eerder bescherming heeft gevraagd aan de

Belgische autoriteiten doet, en dat hoeft geen betoog, afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van deze door u beweerde vrees.

Wat er ook van zij, u kan nu volgens het presidentieel decreet genieten van vrijstelling waardoor uw vrees om uw legerdienst alsnog te zullen moeten vervullen onbestaand is geworden.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u neergelegde documenten, namelijk uw origineel paspoort en uw origineel rijbewijs hebben betrekking op uw identiteit, een gegeven dat hier niet ter discussie staat. De kaart voor uitstel van legerdienst omwille van studies geldig tot 2004, een oproepingsbrief voor het leger dd. 2005, een oproepingsbrief voor het leger dd. 2009, een oproepingsbrief voor het leger dd. 2014 en een verklaring op eer dd. maart 2014 als bewijs van uw verblijf in België, tonen aan dat u in het verleden effectief voor uw legerdienst werd opgeroepen, een gegeven dat hier evenmin ter discussie staat. Echter, zoals hierboven al werd aangekaart komt u in aanmerking voor een vrijstelling waardoor deze documenten niets wijzigen aan bovenstaande appreciatie. De vaststelling van de gendarmerie in 2000 met betrekking tot de dood van uw oom toont enkel aan dat uw oom is omgekomen niets meer niets minder en wijzigt ook niets aan bovenstaande appreciatie. Daarenboven dateert dit incident van 2000 en hebt u pas in 2009 het land verlaten waardoor er bezwaarlijk van kan worden uitgegaan dat dit voor u een doorslaggevend element is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing. Na een theoretische uiteenzetting aangaande de wettelijke beginselen, benadrukt verzoeker dat hij, op basis van het presidentieel decreet dd. 23 december 2014, een vrijstelling van legerdienst zou kunnen genieten. Derhalve betreft de vrijstelling een mogelijkheid en geenszins een automatisme, aldus verzoeker. Bovendien legt het presidentieel decreet bepaalde voorwaarden op teneinde de vrijstelling te kunnen bekomen, die ten dien einde citeert uit het artikel van http://www.huffpostmaghreb.com/2014/12/24/mesure-de-dispense-du-service-national-au-profit-des-citoyens-ages-de-30-ans-et-plus-au-31-decembre-2014-selon-le-mdn_n_6377316.html. Verzoeker laakt de motivering van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze overweegt dat verzoekers vrees om de legerdienst alsnog te zullen moeten vervullen onbestaand is geworden, nu hij de aanmeldingsvoorwaarde niet heeft gerespecteerd. Verzoeker vervolgt met te stellen dat de bestreden beslissing te kort door de bocht gaat, daar allerminst wordt nagegaan of hij weldegelijk in aanmerking komt voor de voornoemde vrijstelling. Zo wordt geen concrete toepassing gemaakt van de beschikbare informatie op de persoonlijke situatie van verzoeker: 1) wat betreft de voorwaarden voor zulke vrijstelling; 2) of verzoeker in aanmerking komt voor deze vrijstelling; 3) wat de situatie is van mensen die gedurende een geruime tijd niet op het Algerijnse grondgebied hebben vertoefd;... Verzoeker is de mening toegedaan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de feitelijke en juridische aspecten van het dossier niet deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd heeft. Voorts laakt verzoeker dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn profiel, noch met het hoge risico in hoofde van verzoeker bij eventuele terugkeer en evenmin met het gegeven dat verzoeker in België alsnog geprobeerd heeft om stappen te ondernemen tegen de legerdienst.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij het artikel 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatische inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de door hem voorgehouden vrees voor het vervullen van zijn legerdienst in Algerije en de blijvende bezoeken van de gendarmerie aan het adres van zijn moeder wegens zijn nalaten in te gaan op de oproepingsbrieven geen stand houden nu uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat verzoeker, gelet op zijn leeftijd (ouder dan dertig jaar), krachtens het presidentieel decreet recht heeft op een vrijstelling van legerdienst; (ii) verzoekers laattijdige asielaanvraag toch wel heel opmerkelijk is, gelet op het feit dat zijn initieel doel om Algerije in 2009 te verlaten het niet hoeven te vervullen van zijn legerplicht was en het niet geloofwaardig is dat hij niet op de hoogte was van de asielpcedure tot in oktober 2016 temeer nu zijn andere familieleden hun verblijf wel hebben kunnen regelen, wat verder afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees en (iii) de door verzoeker neergelegde documenten niet van dien aard zijn om de appreciatie van zijn asielaanvraag om te buigen, zoals wordt toegelicht.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 17 februari 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen

de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van de vaststellingen en de overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat verzoekers vrees om zijn legerdienst te zullen moeten vervullen in Algerije niet langer actueel is.

2.6.1. Zo kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar deze overweegt: *“U baseert uw asielaanvraag op het feit dat u Algerije in 2009 heeft verlaten om uw legerdienst niet te moeten vervullen (CGVS, p. 6). Tot op heden vreest u om bij terugkeer naar Algerije veroordeeld te worden en vervolgens alsnog verplicht te zullen worden uw legerdienst uit te voeren (CGVS p. 7). U legt verschillende oproepingsbrieven neer, namelijk één dd. 2005, één dd. 2009 waarna u zich zou zijn gaan aanbieden en één dd. 2014 (CGVS, p. 2). U bent na het ontvangen van de oproepingsbrief dd. januari 2014 naar het Algerijns consulaat gegaan om een verklaring af te leggen dat u in België verblijft zodat de gendarmerie uw mama niet meer zal lastigvallen (CGVS, p. 5). U beweert dat ondanks de gendarmerie is blijven komen, zij het zonder enig officieel document (CGVS, p. 5). U haalt aan dat u uw legerdienst niet wil doen omdat uw oom in 2000 gedood is toen hij als taxichauffeur militairen vervoerde alsook werd u opgeroepen om gestationeerd te worden in bergachtige gevaarlijke regio's (CGVS, p. 2). Tot slot haalt u ook aan dat er binnen het leger zelf veel wantoestanden zijn zoals verkrachtingen van rekruten (CGVS, p. 7). Er dient echter te worden vastgesteld dat volgens informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat u gezien uw leeftijd (ouder dan 30 jaar) recht hebt op vrijstelling van legerdienst. Dit is het gevolg van een presidentieel decreet dd. 23 december 2014. Hiermee geconfronteerd stelt u slechts 'als ze je meerdere convocaties opsturen dat wordt er uiteindelijk een opsporingsbevel rond gestuurd' (CGVS, p. 5), een antwoord dat voorbij gaat aan de informatie met dewelke u werd geconfronteerd.”* en waar hij correct besluit: *“(…) Wat er ook van zij, u kan nu volgens het presidentieel decreet genieten van vrijstelling waardoor uw vrees om uw legerdienst alsnog te zullen moeten vervullen onbestaand is geworden.”* Verzoeker stuurt in het onderhavige verzoekschrift aan op het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met deze motivering voorbijgaat aan de vraag of hij wel degelijk aanspraak kan maken op een vrijstelling van de legerdienst, nu deze vrijstelling een mogelijkheid doch geenszins een automatische uitmaakt en verbonden is aan bepaalde voorwaarden. Verzoeker laakt dan ook dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet deugdelijk de feitelijke en juridische aspecten van het dossier heeft gemotiveerd, rekening houdend met verzoekers profiel. De Raad merkt evenwel op dat uit de gegevens toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 15, p. 10-11) blijkt dat verzoeker wel degelijk aanspraak kan maken op de regularisatiemaatregelen die wettelijk verankerd werden met het presidentieel decreet van 23 december 2014. Het decreet richt zich namelijk op personen van dertig jaar of ouder, zodat verzoeker – geboren op 17 november 1983 – binnen het toepassingsgebied sorteert. Voorts blijkt uit deze informatie dat het decreet enkele voorwaarden stipuleert waaraan deze personen dienen te voldoen, met name:

- (1) het overleggen van een kopie van de nationale identiteitskaart;
- (2) het overleggen van een kopie van diploma of van een schoolcertificaat van de hoogst behaalde graad;
- (3) het overleggen van twee foto's.

De opgelegde formaliteiten kunnen derhalve bezwaarlijk als dermate zwaarwichtig worden bestempeld dat zij verzoeker in de onmogelijkheid zouden stellen om beroep te doen op de regularisatie en zodoende op een vrijstelling van dienstplicht. In zoverre verzoeker meent dat de mogelijkheid om een vrijstelling te bekomen nog verbonden is aan een aanmeldingsplicht, die hij, omwille van zijn verblijf in België, niet gerespecteerd heeft, merkt de Raad vooreerst op dat het beperkte citaat, uit http://www.huffpostmaghreb.com/2014/12/24/mesure-de-dispense-du-service-national-au-profit-des-citoyens-ages-de-30-ans-et-plus-au-31-decembre-2014-selon-le-mdn_n_6377316.html, dat aansluit bij

de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niets concreet weerlegt. Bovendien blijkt noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift dat personen die zich gedurende een geruime tijd niet op het Algerijnse grondgebied bevonden, geen aanspraak zouden kunnen maken op de regularisatiemaatregel. Dit klemt des te meer nu uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de *ratio legis* van het presidentieel decreet eruit bestaat om de situatie van bepaalde (oudere) Algerijnen te regulariseren, teneinde meer ruimte te bieden aan het leger om de overweldigende meerderheid van jongeren in het land te ondersteunen. Hieruit meent de Raad te kunnen opmaken dat de regularisatiemaatregelen, behoudens de wettelijk bepaalde leeftijdsgrens, in beginsel zonder onderscheid van toepassing zijn op alle Algerijnen die nog niet ingelijfd zijn bij het leger ("*non encore incorporés*") of die als dissident/dienstweigeraars beschouwd worden ("*déclarés insoumis*"). Verzoeker brengt met onderhavig verzoekschrift geen concrete tegenindicaties aan waaruit zou blijken dat hij geen aanspraak kan maken op de regularisatie.

2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift het motief ongemoed laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat verzoekers laattijdige asielaanvraag toch wel heel opmerkelijk is, gelet op het feit dat zijn initieel doel om Algerije in 2009 te verlaten het niet hoeven te vervullen van zijn legerplicht was en het niet geloofwaardig is dat hij niet op de hoogte was van de asielpcedure tot in oktober 2016 temeer nu zijn andere familieleden hun verblijf wel hebben kunnen regelen, wat verder afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees. Het motief dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, blijft aldus overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.6.3. De Raad merkt op dat verzoeker voor het overige niet verder komt dan het louter volharden in zijn asielaanvraag, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.6.4. De Raad merkt op dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.7.2. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.8. Ook de door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag kunnen ombuigen. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden waar deze correct opmerkt dat: "*De door u neergelegde documenten, namelijk uw origineel paspoort en uw origineel rijbewijs hebben betrekking op uw identiteit, een gegeven dat hier niet ter discussie staat. De kaart voor uitstel van legerdienst omwille van studies geldig tot 2004, een oproepingsbrief voor het leger dd. 2005, een oproepingsbrief*

voor het leger dd. 2009, een oproepingsbrief voor het leger dd. 2014 en een verklaring op eer dd. maart 2014 als bewijs van uw verblijf in België, tonen aan dat u in het verleden effectief voor uw legerdienst werd opgeroepen, een gegeven dat hier evenmin ter discussie staat. Echter, zoals hierboven al werd aangekaart komt u in aanmerking voor een vrijstelling waardoor deze documenten niets wijzigen aan bovenstaande appreciatie. De vaststelling van de gendarmerie in 2000 met betrekking tot de dood van uw oom toont enkel aan dat uw oom is omgekomen niets meer niets minder en wijzigt ook niets aan bovenstaande appreciatie. Daarenboven dateert dit incident van 2000 en hebt u pas in 2009 het land verlaten waardoor er bezwaarlijk van kan worden uitgegaan dat dit voor u een doorslaggevend element is.”

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.11. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er wordt geen gegrond middel aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS